

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Timma Šmehlíka a soudkyně JUDr. Jany Vyletové a JUDr. Anny Grimové ve věci

žalobkyně: **BSG - DEVELOPMENT s. r. o.**, IČ 26344084
Sídlem Předslav 99, 339 01 Klatovy,
zastoupená advokátem JUDr. Tomášem Tesařem, Ph.D.
sídlem Malická 11, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Ing. Jiří Zacharda**, narozený 18. 4. 1959
bytem Akátová 578, 339 01 Klatovy,
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Bauerem
sídlem Purkyňova 593/10, 301 00 Plzeň

o 4 500 000 Kč s příslušenstvím

o odvolání žalovaného do rozsudku Okresního soudu v Klatovech ze dne 22. 8. 2022, č. j. 9 C 187/2019-398,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů odvolacího řízení 53 200 Kč k rukám zástupce žalobkyně do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Shora citovaným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci 4 500 000 Kč s 10 % úrokem z prodlení od 12. 7. 2019 do zaplacení (výrok I) a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 316 050,40 Kč (výrok II). Předmětem řízení byl nárok žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Semanová.

na vrácení částky 4 500 000 Kč, kterou žalovaný podle tvrzení žalobkyně neoprávněně odčerpal z jejího účtu. Soud vycházel ze zjištění, že žalobkyně je koncernovým závodem společnosti Betonové stavby Group s.r.o. Jednatelům žalobkyně byl žalovaný až do května 2019. Jediným společníkem byla mateřská společnost Betonové stavby Group s.r.o. Žalovaný byl také jednatelem mateřské společnosti Betonové stavby Group s.r.o. a byl jejím společníkem ještě s Miroslavem Buchtou, každý v rozsahu 50%. Rozhodnutím valné hromady ze dne 21. 8. 2018 byl žalovaný odvolán z funkce jednatele společnosti Betonové stavby Group s.r.o. a usnesením soudu o předběžném opatření ze dne 29. 8. 2018 mu byla uložena povinnost zdržet se jednání za Betonové stavby Group s.r.o. Soud prvního stupně zjistil, že si žalovaný na svůj osobní účet převedl v listopadu 2018 postupně ve třech platbách po 1 500 000 Kč celkem 4 500 000 Kč z účtu žalobkyně, a to podle smlouvy o půjčce, kterou za obě smluvní strany podepsal žalovaný a je datována 15. 1. 2018. K ní bylo připojeno rozhodnutí jediného společníka žalobkyně ze dne 15. 1. 2018 o schválení půjčky podepsané také žalovaným jako jednatelem žalobkyně. Podle písemného znění smlouvy bylo povinností žalovaného vrátit půjčenou částku do 31. 12. 2030 s úrokem ve výši 1% ročně z dlužné částky. Soud prvního stupně postavil své rozhodnutí na závěru o tom, že je zcela zásadní, aby soud měl k dispozici originál smlouvy o půjčce, kterým by žalovaný prokázal své jednání v lednu 2018. Žalovaný tuto povinnost nesplnil. Soud dospěl k závěru, že se žalovaný snažil zastrčit převod finančních prostředků na svůj účet. I kdyby bylo jeho jednání shledáno za platné, soud považoval takové jednání za rozporné s dobrými mravy. Žalovanému také vytýkal, že nesplnil svoji notificační povinnost v souladu s § 53 a § 55 zákona o korporacích. Měl informovat valnou hromadu společnosti Betonové stavby Group s.r.o., což neučinil. Porušil i informační povinnost při střetu zájmů podle § 54 odst. 1 zákona o korporacích. Dalším důvodem neplatnosti jeho jednání bylo podle soudu prvního stupně to, že v době provedení finančního příkazu měl žalovaný zakázáno předběžným opatřením činit za společnost Betonové stavby Group s.r.o. jakékoliv právní jednání. Svým neloajálním jednáním porušil povinnost jednat s péčí řádného hospodáře. Většina prostředků, které žalovaný nechal převést na svůj účet, byla následně převedena na nově založenou společnost Betonové stavby Plus s.r.o., jejímž jediným společníkem a jednatelem byl Michal Zacharda, syn žalovaného. Takové jednání soud hodnotil jako jednání v rozporu se zájmy žalobkyně, protože žalovaný vědomě zmenšil podstatným způsobem majetek žalobkyně, a upřednostnil své vlastní zájmy nad zájmy žalobkyně.

2. K obraně žalovaného o započtení pohledávky žalobkyně na vypořádací podíl žalovaného soud prvního stupně uvedl, že tento argument považuje za nesmyslný pro nedostatek hmotněprávního projevu vůle společnosti Betonové stavby Group s.r.o., nedostatek totožnosti subjektů, kdy společnost Betonové stavby Group s.r.o. je osobou rozdílnou od společnosti Betonové stavby Developement s.r.o. Svůj nárok navíc žalovaný uplatnil u Krajského soudu v Plzni v řízení vedeném pod sp. zn. 44 Cm 12/2022 o zaplacení vypořádacího podílu, ve kterém se domáhá výplaty celého vypořádacího podílu z důvodu ukončení účasti ve společnosti Betonové stavby Group s.r.o. Námitku započtení soud považoval za vykonstruovanou a dovodil, že k započtení nemůže dojít ani pro neurčitost započítávané pohledávky na vypořádací podíl (§ 1987 o. z.) Soud prvního stupně neprovedl listinné důkazy označené žalovaným, a to soupis závazků Betonové stavby Group s.r.o., kterými chtěl žalovaný prokazovat, že velká část finančních prostředků z půjčky šla na splacení závazků této společnosti, protože tato mateřská společnost byla bez jednatele a nepeněžitě závazky začala plnit společnost Betonové stavby Plus s.r.o. Soud žalobě vyhověl, protože dospěl k závěru, že žalovaný svým jednáním porušil povinnost péče řádného hospodáře a tak mu podle § 53 zákona o korporacích vznikla povinnost vydat žalobkyni prospěch, který souvisel s jeho jednáním získaným na úkor žalobkyně.
3. Žalovaný napadl rozsudek soudu prvního stupně včasným odvoláním. Vytýkal soudu prvního stupně, že nesprávně hodnotil důsledky jeho jednání. Stále probíhá řízení o neplatnosti rozhodnutí valné hromady o odvolání žalovaného z funkce jednatele společnosti Betonové stavby Group s.r.o. Navíc žalovanému nikdy nebyla uložena povinnost zdržet se jednání za žalobkyni. Zákaz jednání za společnost Betonové stavby Group s.r.o. nelze rozšiřovat. Smlouva o zápůjčce byla

podepsána 15. 1. 2018, avšak samotná smlouva vznikne až předáním peněz. To bylo v listopadu 2018, kdy žalovaný předal finanční ředitelce mateřské společnosti Betonové stavby Group s.r.o., svědkyni Matouškové, k založení do účetnictví obou společností tuto smlouvu. Ta ji přijala a nechala zadat příkazy k platbě. K prokázání projevu vůle proto není nutné zajistit originál smlouvy, která byla prokazatelně součástí účetnictví společnosti, což žádný z účastníků nerozporoval. Tím naplnil informační povinnost ve smyslu § 55 zákona o korporacích. Namítal, že ze žádných ustanovení zákona nevyplývá, že by smlouva sjednaná mezi jednatelem a společností měla být schvalována valnou hromadou mateřské společnosti. Navíc jediným společníkem vykonávajícím působnost valné hromady byla společnost Betonové stavby Group s.r.o. Povinnost informovat tento orgán byla splněna předložením textu smlouvy finanční ředitelce, která ji založila do účetnictví. Připomněl, že v důsledku absence poučení soudem prvního stupně neměl možnost vysvětlit všechny souvislosti, které vyvrací závěr o porušení shora uvedených povinností, protože se účastníci v řízení soustředili na výklad ustanovení § 55 zákona o korporacích. Zdůraznil, že naopak společník Buchta si za obdobných podmínek půjčoval finanční prostředky, které společnosti nevracel, ale žaloby proti němu byly vzaty zpět. Tvrdil, že se nedopustil zpronevěry, protože neměl úmysl peníze vůbec nevrátit, ale měl stanovenou ke splnění dluhu lhůtu 12 let. Soudu prvního stupně také vytýkal, že se nevypořádal s tvrzením a důkazy, ze kterých vyplývá, na co byly použity půjčené peníze. V podstatě šlo z velké částky o závazky společnosti Betonové stavby Group s.r.o. Zdůraznil, že na přelomu roku 2018/2019 začali odcházet klíčoví zaměstnanci a nebylo tak osoby, která by za společnost Betonové stavby Group s.r.o. mohla sjednávat nové zakázky. Společnost byla zcela paralyzována. Tento proces likvidace se snažil žalovaný proměnit v řízenou likvidaci návrhem na jmenování likvidátora a jmenování opatrovníka společnosti (46 Nc 5001/2018). Cílem jednání žalovaného byla snaha zachránit práci 50 zaměstnancům a odvrátit úpadek nikým neřízené společnosti Betonové stavby s.r.o. Naopak okolí společníka Buchty se snažilo ovládnout společnost i za cenu toho, že jí budou vznikat škody. Následně v důsledku exekuce na obchodní podíl žalovaného v mateřské společnosti došlo k ovládnutí společnosti osobami v okolí společníka Buchty, a společnost měla jednatele neomezeného v jednání. Pokud žalovaný použil v lednu 2019 část půjčených peněz na financování společnosti Betonové stavby Plus s.r.o., nejednal ke škodě koncernu Betonové stavby Group s.r.o., ale naopak. Společnost Betonové stavby Plus s.r.o. realizovala zakázky, které objektivně mateřská společnost splnit nemohla. Z toho plyne, že smlouva o zápůjčce byla uzavřena platně a nenastala dosud splatnost dluhu. I kdyby tomu bylo naopak, pohledávka žalobkyně by zanikla započtením na vypořádací podíl žalovaného v mateřské společnosti. Navrhoval změnu napadeného rozsudku tak, že by žaloba byla zamítnuta.

4. Žalobkyně ve svém vyjádření k odvolání žalovaného uvedla, že jedinou obranou žalovaného je to, že právním důvodem jeho jednání byla písemná smlouva o půjčce a rozhodnutí společníka. Tyto stěžejní dokumenty žalovaný v originále nikdy nepředložil. Žalobkyně odkazovala na vymezení skutkového jednání v trestním řízení, podle kterého žalovaný jako jednatel žalující společnosti v rozporu s účelem, se kterým mu byly prostředky svěřeny, si neoprávněně přisvojil z bankovního účtu společnosti částku 4 500 000 Kč, kterou převedl na svůj účet a z celkové částky ve výši 12 500 00 Kč následně 12 100 000 Kč převedl na účet společnosti Betonové stavby Plus s.r.o., kterou založil. Převod peněz považuje žalobkyně za neoprávněné jednání, protože prostředky nebyly použity v hospodářském zájmu koncernu Betonové stavby Group s.r.o., peníze si žalovaný převedl na svůj soukromý účet. Dovozuje, že zákaz jednání za Betonové stavby Group s.r.o. je třeba posuzovat podle zásad fungování koncernu ve smyslu § 71 až 81 zákona o korporacích. Součástí jednání žalovaného bylo i uplatňování rozhodujícího vlivu ve všech koncernových společnostech, pak se soudní zákaz vztahoval a všechna právní jednání, ke kterým v případě koncernu docházelo. Účelem soudního rozhodnutí o předběžném opatření bylo zabránit nevratným či těžko odčinitelným krokům, jak uvedl Vrchní soud v Praze jako soud odvolací. Žalobkyně se zabývala ve vyjádření porušením ustanovení § 55 zákona o korporacích, protože žalovaný neinformoval Miroslava Buchtu, druhého společníka společnosti Betonové stavby Group s.r.o., ale informoval toliko sám sebe. Odkazovala na závěry v usnesení státního zástupce.

Povinnost informovat druhého společníka pak pro žalovaného vyplývala i ze společenské smlouvy, protože se nejednalo o běžnou provozní záležitost, ale fatální majetkovou dispozici. Povinnost jednat s péčí řádného hospodáře žalobkyně vykládala v souladu s rozhodnutím Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 1224/2006 a rozsudku ve věci Krajského soudu v Plzni sp. zn. 10 Co 2969/2020 – prostředky byly nesystematicky přesouvány ze společnosti Betonové stavby Group s.r.o. na žalobkyni i dceřinou společností Betonové stavby Prefa s.r.o. Žalovaný v lednu 2018 nemohl vědět, že na účtech žalobkyně a společnosti těchto společností vůbec budou nějaké finanční prostředky a v jaké výši. Nemohl tedy smlouvu o půjčce v té době uzavřít. Konečně žalobkyně připomněla, že v koncentrační lhůtě žalovaný vůbec netvrdil a neprokázal, že by před podpisem smlouvy o půjčce 15. 1. 2018 informoval jediného společníka o záměru uzavřít smlouvu, že by mu sdělil podmínky smlouvy a vyčkal přiměřenou dobu na projednání v orgánech betonové stavby Group s.r.o. Zabývala se ve vyjádření i porušením povinnosti jednatele společnosti podle § 51 až 54 zákona o korporacích a dovodila, že jediným důvodem byla dle vlastního tvrzení žalovaného existence sporů s druhým společníkem Miroslavem Buchtou, a nikoliv to, že by tyto peníze potřeboval ke zhodnocení prostředků společnosti. Jen osobní motivy a pohnutky, které nejsou v souladu s obecným korektivem poctivosti právního ujednání a požadavkem péče řádného hospodáře. Shodně se soudem prvního stupně se žalobkyně vyjadřovala i k námitce započtení pohledávky vznesené žalovaným. Navrhovala potvrzení napadeného rozsudku.

5. Odvolací soud podle § 212 a § 212a odst. 1, 3 a 5 občanského soudního řádu přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně včetně předcházejícího řízení, přihlédl k důvodům uvedeným v odvolání žalovaného i ve vyjádření žalobkyně a dospěl k závěru, že rozsudek soudu prvního stupně je věcně správný.
6. Podstatou sporu je posoudit, zda jednání žalovaného v souvislosti se smlouvou o půjčce z ledna 2018 popsaná v bodu 1. odůvodnění rozsudku jsou platná, a zda žaloba, kterou se žalobkyně domáhá vrácení půjčených peněz, je důvodná. Soud prvního stupně správně zjistil skutkový stav, který v podstatě nedoznal změny ani v odvolacím řízení a proto z něho odvolací soud vycházel. Soud nedoplňoval řízení o provedení důkazu předloženého žalovaným, kterým bylo usnesení státního zástupce KSZ ze dne 16. 12. 2022, kterým bylo usnesení o zahájení trestního stíhání žalovaného zrušeno. Usnesení o zahájení trestního stíhání bylo zrušeno jen v části, která se nedotýká skutkového stavu posuzovaného v této věci. Stejně tak žaloba, kterou po vyhlášení rozsudku soudem prvního stupně, podala společnost Betonové stavby Plus s.r.o. proti společnosti Betonové stavby Group s.r.o. u Okresního soudu v Klatovech (sp. zn. 6C 95/2022) o zaplacení částky 12 790 540,70 Kč s příslušenstvím za materiál a výrobky, které byly financovány podle tvrzení žalovaného z části poskytnuté půjčky, nemůže ovlivnit dosud zjištěný skutkový stav a pro posouzení platnosti jednání žalovaného v roce 2018 není důkazem k prokázání tvrzení žalovaného o platnosti jeho jednání. Proto odvolací soud tyto důkazy neprováděl.
7. Odvolací soud souhlasí se soudem prvního stupně v tom, že podstatným z tvrzení žalovaného je smlouva o zápůjčce, kterou předložil žalovaný pouze v kopii, i když před soudem prvního stupně zpočátku uváděl, že ji má v originále a sliboval, že ji předloží soudu. Byla datována 15. 1. 2018, tedy v době, kdy jednání žalovaného za mateřskou společnost Betonové stavby Group s.r.o. nebylo omezeno žádným soudním rozhodnutím. V té době byl žalovaný jednatelem žalující společnosti, která byla zapůjčitelem. Smlouvu o zápůjčce, podle které si vypůjčil 4 500 000 Kč se splatností do 31. 12. 2030, proto podepsal za vypůjčitele i vydlužitele, kterým by on sám. Odvolací soud sdílí pochybnosti soudu prvního stupně, zda skutečně byla smlouva v ten den podepsána. Bylo zjištěno z předloženého účtu společnosti, že na jejím účtu bylo na konci roku 2017 pouze 74 000 Kč. Obrana žalovaného, že společnost měla prostředky ze své výdělečné činnosti dosažené v letech 2003 – 2008 ve výši kolem 5 milionů korun, zůstala osamocena. Již i proto, že žalobkyně jako dceřiná společnost nedisponovala volnými prostředky a žalovaný nemohl vědět, zda v listopadu prostředky v půjčené výši budou k dispozici či nikoliv. K realizaci zápůjčky došlo v listopadu 2018. Protože žalovaný byl v pozici jednatele, tedy voleného orgánu, vznikla mu v

souladu s § 55 odst. 1 zákona o korporacích před uzavřením smlouvy o půjčce povinnost informovat bez zbytečného odkladu nejvyšší orgán. Tím byl jediný společník – mateřská společnost Betonové stavby Group s.r.o. Odvolací soud považuje za splnění této informační povinnosti takové jednání, kterým by žalovaný informoval společnost Betonové stavby s.r.o. o svém záměru, například dopisem či jiným způsobem, kterým by se informace dostala do dispozice této společnosti, a tedy i druhého společníka Miroslava Buchty. Není nutné informovat nejvyšší orgán společníka, tedy valnou hromadu. Záleželo by zcela na samotné společnosti, zda pro projednání této informace valnou hromadu svolá či nikoliv. Žalovaný by pak měl vyčkat na reakci této společnosti. Za splnění informační povinnosti odvolací soud shodně se soudem prvního stupně nepovažuje jednání žalovaného, který bez dalšího nechal pouze založit kopii smlouvy o půjčce do účetnictví společnosti Betonové stavby Group s.r.o. Tak se k němu nemohla dostat samotná společnost, která by případně bránila žalovanému takovou smlouvu o půjčce uzavřít, pokud by dovozovala, že to není v jejím zájmu. Jednání žalovaného tak nebylo v souladu se zákonem.

8. Jednání žalovaného je třeba posuzovat z hlediska toho, že žalobkyně je koncernovým závodem společnosti Betonové stavby Group s.r.o. a proto je důležité, zda jeho jednání bylo prosazováním koncernového zájmu a jeho jednotné obchodní strategie. Podstatou jednotného řízení je cílené jednání, kterým řídicí osoba kontroluje činnost řízené osoby, a to způsobem, který se zrcadlí v dlouhodobé politice celého koncernu. To znamená, že řízení musí směřovat ke strategickému cíli, byť se v jeho jednotlivých projevech může jevit jako omezující či vybočující, nicméně směřující k vyrovnaní možné újmy v přiměřené době. Obranou žalovaného v té souvislosti bylo, že svým jednáním, kdy sice odčerpal prostředky žalobkyně, chtěl zachránit mateřskou společnost, která byla paralyzována, protože za ni od září 2018 neměl kdo jednat, neboť žalovaný v pozici jednatele nemohl na základě předběžného opatření soudu jednání realizovat. Nelze uvěřit tvrzení žalovaného, že společnost byla paralyzována, protože z ní odcházeli klíčoví zaměstnanci. Z obsahu trestního spisu odvolací soud zjistil, že na svolané podnikové schůzi 14. 1. 2019 v mateřské společnosti žalovaný společně se svým synem Michalem Zachardou informoval (bez rozhodnutí valné hromady společnosti) zaměstnance o neschopnosti mateřské společnosti dále vykonávat svoji činnost a se zaměstnanci uzavřel dohody o rozvázání pracovního poměru se společností Betonové stavby Group s.r.o. a obratem s nimi uzavřel nové pracovní smlouvy se stejným druhem a místem výkonu práce pro společnost Betonové stavby Plus s.r.o. Šlo tak o snahu žalovaného vyvíjet podnikatelskou činnost, která byla vlastní mateřské společnosti, ve společnosti Betonové stavby Plus s.r.o., založené 12. 12. 2018. Do této nové společnosti převáděl nejen zaměstnance mateřské společnosti, ale i získané peněžní prostředky za účelem podnikání. Takové jednání nemůže být v souladu se zájmy koncernové politiky, zejména pokud bylo realizováno bez vědomí mateřské společnosti a druhého společníka Miroslava Buchty. Nelze nevidět, že všechna jednání byla důsledkem rozporů mezi oběma společníky, snahou žalovaného likvidovat mateřskou společnost (byť by šlo o likvidaci řízenou podle tvrzení žalovaného) a ovládnout další podnikatelskou činnost ve svůj prospěch. Není možné přehlédnout, že žalovaný z dceřiných společností odčerpal celkem 12 500 000 Kč a většinu prostředků převedl pak ze svého účtu na účet společnosti Betonové stavby Plus s.r.o. Pokud se žalovaný brání tím, že realizoval v nové společnosti zakázky mateřské společnosti Betonové stavby Group s.r.o., bylo to však za situace, kdy z tohoto podnikání byla zcela vyloučena společnost Betonové stavby Group s.r.o. a tedy i její společník Miroslav Buchta. Společníkem nově založené společnosti Betonové stavby-Plus s.r.o. byl syn žalovaného Michal Zacharda. Takové jednání je v rozporu se zájmy žalobkyně, protože žalovaný vědomě zmenšil podstatným způsobem majetek žalobkyně a upřednostnil své vlastní zájmy nad zájmy žalobkyně. Odvolací soud shodně se soudem prvního stupně dospěl k závěru, že svým ujednáním žalovaný porušil povinnost péče řádného hospodáře a podle § 52 odst. 1 zákona o korporacích mu vznikla povinnost vydat prospěch, který v souvislosti s takovým jednáním získal.
9. Žalovaný se bránil i tím, že pokud by byl nárok žalobkyně důvodný, zanikla její pohledávka

započtením s jeho pohledávkou na vyplacení vypořádacího podílu společnosti Betonové stavby Group s.r.o. Pokud soud prvního stupně námitku započtení odmítl s tím, že nejde o započitatelné pohledávky z důvodu rozdílnosti subjektů, odvolací soud dospěl k závěru, že jeho názor není zcela správný. Nelze přehlédnout, že došlo k postoupení části pohledávky, která je předmětem řízení. Jak bylo zjištěno, žalovaný skutečně jako důsledek postižení jeho obchodního podílu ve společnosti Betonové stavby Group s.r.o. v exekučním řízení tento obchodní podíl pozbyl. Pak má právo na vypořádání. Smlouvou o postoupení pohledávky ze dne 10. 7. 2019 postoupila žalující společnost pohledávku ve výši 3 500 000 Kč na postupníka, kterým byla společnost Betonové stavby Group s.r.o. V tomto rozsahu tak byla společnost Betonové stavby Group s.r.o., za kterou měl žalovaný pohledávku na vypořádání obchodního podílu, věřitelem. A to až do 20. 12. 2019, kdy na základě dohody o zrušení smlouvy o postoupení části pohledávky zanikla ke dni 31. 12. 2019 veškerá práva společnosti Betonové stavby Group s.r.o. k pohledávce ve výši 3 500 000 Kč. Jejich vlastníkem se stala opět žalobkyně. Společnost ještě před touto zrušovací dohodou dopisem ze dne 11. 10. 2019 sdělila žalovanému, že již s uvolněným obchodním podílem naložila a účast žalovaného ve společnosti zanikla. Z výtěžku prodeje uvolněného obchodního podílu, jehož výše byla stanovena podle znaleckého posudku, odečetla účelně vynaložené náklady, splatné pohledávky, přičemž z výtěžku z prodeje ve výši 9 552 000 Kč odečetla část nároků společnosti vůči žalovanému ve stejné výši, vypořádací podíl je 0 Kč. Nároky společnosti vůči žalovanému představují desítky milionů korun. Důvod zdánlivosti právního jednání, kterým mělo dojít k započtení vzájemných pohledávek zmíněných v tomto dopise, spočívá především v neurčitosti projevené vůle, z něhož nelze seznat, které pohledávky jsou předmětem započtení, protože není určena jejich výše ani právní důvod, ani nejsou označeny listiny, ze kterých by vyplývaly. Nelze pominout, že i žalovaný uplatnil v žalobě o vyplacení vypořádacího podílu za obchodní podíl v mateřské společnosti (Krajský soud v Plzni sp. zn. 44 Cm 19/2022) částku představující jeho podíl ve výši 44 945 000 Kč, ani by odečetl započítávanou pohledávku.

10. Jestliže soud prvního stupně uložil žalovanému povinnost vydat žalobkyni prospěch, který získal porušením povinností péče řádného hospodáře ve smyslu § 55 zákona o korporacích, odvolací soud jeho rozhodnutí jako věcně správné podle § 219 o. s. ř. potvrdil. A to včetně správného výroku o náhradě nákladů řízení mezi účastníky.
11. O náhradě nákladů odvolacího řízení soud rozhodl podle § 224 odst. 1 ve vztahu k § 142 odst. 1 o. s. ř. Žalobkyni tak vzniklo právo na náhradu nákladů odvolacího řízení, které představuje odměn advokáta za 2 úkony právní služby po 26 300 Kč a dva režijní paušály po 300 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze za splnění podmínek stanovených v § 237 o. s. ř. podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Klatovech k Nejvyššímu soudu v Brně.

Plzeň 20. června 2023

Mgr. Timm Šmehlík v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Semanová.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 19.07.2023, ve výroku II. vykonatelnosti dne 25.07.2023. Připojení doložky provedla Ing. Lucie Kotábová dne 25.07.2023.